
EVEREST

389

tamadres.com

ALEV ALATLI

1944 yılında İzmir Menemen'de doğdu. Liseyi Tokyo'da American School in Japan'da okudu. Ankara'da Ortadoğu Teknik Üniversitesi Ekonomi Bölümü'nü bitirdi. Amerika'da Vanderbilt Üniversitesi'nde ekonomi, Dartmouth Koleji'nde felsefe mastırı yaptı. Canaan Koleji'nde kalkınma ekonomisi öğretim üceliğinde bulundu. 1970-1972 yılları arasında Ankara'da Devlet Planlama Teşkilatı'nda ekonomi uzmanı olarak çalıştı. Amerika'da California Üniversitesi'nde ruhsal dilbilim araştırma görevlisi oldu. İstanbul'da Çağdaş Yayıncılık'ta *Bizim English* dergisini yönetti. *Yazko, Somut, Nokta, Sur, Türk Edebiyatı, Cönk, İnsan ve Teknoloji* dergilerinde incelemeleri çıktı. Yayımlanan diğerk kitapları; *Yaseminler Tüter mi, Hâlâ?, İşkenceci, Viva La Muerte! (Yaşamın Öüm!)*, *'Nuke' Türkiye, Valla Kurda Yedirdin Beni!*, *O.K. Musti Türkiye Tamamdır, Kadere Karşı Koy A.Ş., Eylül '98, Schrödinger'in Kedisi-Kâbus, Schrödinger'in Kedisi-Rüya, Aydın Despotizmi. Gogol'un İzinde-Aydınlanma Değil Merhamet, Gogol'un İzinde-Dünya Nöbeti.*

ALEV ALATLI

**Yaseminler
Tüter mi, Hâlâ?**

tamadres.com

§

Yayın No **389**
Türkçe Edebiyat **106**

Yaseminler Tüter mi, Hâlâ?
Alev Alatlı

Kapak tasarımı: Utku Lomlu
Sayfa tasarımı: Hülya Fırat

© 1984, Alev Alatlı
© 2006, bu kitabın tüm yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

1. Basım: 1984
6. Basım: Şubat 2002, Alfa Yayınları
7-10. Basım: 2006-2011, Everest Yayınları
11. Basım: Eylül 2014, Everest Yayınları
ISBN: 975 - 289 - 303 - 1
Sertifika No: 10905

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 12088
Çiftelhavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Çağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: info@everestyayinlari.com
www.everestyayinlari.com
www.twitter.com/everestkitap
facebook.com/everestyayinlari

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

*Yumurta da taşın üstüne düşse,
taş da yumurtanın,
olan yumurtaya olur.
Kıbrıs Rum Atasözü*

tamadres.com

Bu romanın kişileri tümüyle
hayal ürünü olup,
yaşayan kişilere
olası benzerlikleri
rastlantıdır.
A.A.

tamadres.com

**YASEMİNLER
TÜTER Mİ HÂLÂ?**

tamadres.com

BÖLÜM I

tamadres.com

Peder Andrias'ın kutsal kuyuya sarkıttığı kova, taş duvarlara çarparak inmeye koyulduğunda, şafak henüz sökmemişti. Manastırın iletken taş duvarları, tangırtıları daha da büyüterek, koridorlara, hollere, inzivaya çekilmiş konukların odalarına yansıtılar. Afroditi tangırtıları bahane etti, uyumaya çalışmaktan vazgeçti. Kumlanan gözlerini açtı, beyaz badanalı çıplak hücreninin tavana yakın penceresine asılı maviyi gördü. Doğrudu, alışkın bir dizi hareketle yemenisini sıyırdı, kalın örgülerinden fişkırın saçlarını geri sıvazladı, başının ağrısını geçirmek ister gibi sımsıkı bağladı yeniden. Döndü, bacaklarını sarkıttı. Parmaklarının ucuyla yüksek demir karyolanın altına yerleştirdiği nalınlarını araştırdı. İnce, çıplak bacakları çivit mavisi parladılar alacakaranlıkta.

Başucundaki şalına uzandığında, az ilerde duvarda, kendisini izleyen İsa ile göz göze geliverdi. İsteksiz bir tanışın telaşıyla çevirdi başını. Gözlerini oda kapısının sarı tokmağına dikti. Öyle kaldı bir süre. Sonra, ansızın kalktı, yürüdü. İkonanın önüne, meydan okurmuşcasına dikildi. İsa'ya, ciğerini okumak ister gibi baktı. Gözleri hüznüyle parlıyordu, akları solmuştu ve mahzundu İsa. Afrodit'i'ye acıyordu ve en önemlisi çaresizdi. Kadının, güneşin ve yılların öfkesinin bitiştiği kaşları daha da çatıldı. İnce, uzun burnunun üstünde kalın bir çizgi oluşturdular.

Sabırdı İsa'nın önerdiği, sabır ve tevekkül. Bir hırstır yükseldi içinden. Onun sabıra değil, elinin tersiyle patlatacak, güçlü kuvvetli ve paralı, "Evet, paralı!" birine gereksinimi vardı. "Anlıyorsun değil mi?" diye payladı İsa'yı. Olduğu yerde sallandı, gözlerini yumdu. İsa başını önüne eğmekle yetindi. Afrodit'i tekrar baktığında, o yine eski konumunda, mahzun ve çaresiz duruyordu. Baştan savma bir diz kırdı kadın. Haç çıkardı. Kara şalına sıkıca sarındı, şafak serinliğine yürüdü. Aziz Andrias Manastırı'nın yüksek duvarlarının dibinden, çan kulesinin yanından dolandı. Çalılarının arasından kaçışan yılan yavrularını umursamadan geçti. Karpas Yarımadası'nın ucuna vardığında, ay henüz batmamıştı ve güneş onu bekliyormuşcasına fırlattı ilk ışık çubuklarını.

Afrodit'i önünde ilk renklenmiş kayaya çöktü. Gözlerini uzağa, Klides Feneri'nin ötesinde, Akdeniz'den yavaş yavaş yükselen Suriye dağlarına dikti. Bir ada sürgününün özlemiyle baktı dağlara. Nedense, İsa geldi aklına. "Görkeminizden utanın," diye geçirdi içinden. Öfkesini yanıtlayan Toroslar oldu. Serin kuzey rüzgârı karlı tepeleri yalayarak geldi, ürpertti Afrodit'i'yi. Kara entarisinin etekleri havalandı, yemenisinin boştaki uçları yüzünde şaklamaya koyuldu. Afrodit'i, İsa öncesi adaşı Kıbrıs tanrıçası kadar hareketsiz, bir o kadar da gizemli, bekledi. Rüzgârın kırba-cına, günahlarının kefareti ödüyormuşcasına razı oldu.

Spiro, onu orada, sarı kayanın üzerinde, küçük bir siyah leke olarak fark ettiğinde, Beşparmak Dağları'nın portakal çiçekleri ısınmış, tütüyorlardı bile. Paskalya'ya hazırladığı bronz çanı parlattığı kadife parçasını elinden bıraktı; sarı beyaz, kırçıl kaşlarının altından kamaşan gözleriyle karısına doğru baktı. Acıma da içeren bir sıkıntıyla iç geçirdi.

“Afroditi, oy Afrodit!”

Bir gün olsun yüzünün güldüğünü görmemişti bu kadının!

Eğildi, çan kulesini çevreleyen korkuluğu ufuk çizgisi gibi kullanarak güneşin yüksekliğini ölçtü. Saatin dokuza yaklaştığını hesapladı, telaşlandı. Ön kapıyı açmamıştı henüz.

İsa'nın havarilerinden Aziz Andrias'ın kurduğu bu manastırı yüzlerce insan ziyaret ederdi her gün. Aziz'in kaynağından içen körler görür, kötürümler yürürlerdi.

“Bekliyor insancıklar!” diye mırıldandı Spiro. Koca gövdesinin çatırdattığı tahta iskeleden ayaklarını sürüyerek indi, kuyunun olduğu odaya yöneldi. Tanrı'yı, manastırın hiçbir köşesinde, kuyu odasında olduğu kadar yakın hissetmezdi kendine Spiro. Aziz'in elleriyle fışkırttığı kaynağı koruyan duvarların önünde eğildi, haç çıkardı. Pembe beyaz yumuk yumuk Eleni, kuyunun öbür başında, Peder Andrias'ın kollarında gerindiğini hayal etti.

“Lusinyanlardan bu!” demişti Peder. “Belki de soyun, Kraliçe Cornaro'ya kadar uzanıyor, eh Spiro?”

İltifat, Spiro'yu mutlu etmişti ama Eleni'yi etkilememişti anlaşılın. Peder kutsal suyu serptikçe çığlıklar atıyordu.

Bu manastırda kutsanan bebekleri bizzat Aziz Andrias koruduğundan, Peder'in vaftiz suyunu hazırlarken içi rahattı Spiro'nun. Odanın nemli sükûneti giderek yumuşattı, sevecen bir hoşgörülle donattı kalbini. Afrodit'i'nin kendince anlamsız tedirginliğini dahi bağışladı.

“Mazlumlara kutsanmışlardır, çünkü dünya onlara kalacak, amen.”

Tekrar haç çıkardı. İncitmekten korkar gibi açtı kuyunun kapağını. Kova, büyük, şekilsiz elleri arasında kayboldu.

“Seni beklemektiriz, oğlum,” dedi Peder Andrias’ın belli belirsiz sabırsız sesi.

“Oriste!” dedi Spiro. Kovayı telaşla çekmeye koyuldu.

“Ti ora ine Patra?”

“Enea ke missi.”

“Çok geç olmuş. Ben Afroditi’yi almaya gideyim.”

“Ön kapı Spiro, ön kapı! Açmayı unutma!”

“Ah!” dedi Spiro, “Ah, ah!” Elini başına vurdu.

“Mermer kafam!” Vaftiz suyu görevini Peder Andrias’a bırakarak fırladı gitti.

Kadın, kocasının yaklaştığını duyduysa da belli etmedi. Oturduğu kaya ile bütünleşmişti sanki. Spiro’ya, Trodos çamalarına sımsıkı yapışmış ağaç mantarlarını hatırlattı. Hemen ele geliverecekler sanırdı insan, oysa ne denli inatçı oldukları asılındıktan sonra anlaşılırdı. Baktı, baktı, devasa gövdesinin dillere destan gücünün bu kırbaç bedenli kadınla baş edemeyeceğini hissetti.

“Afroditi,” dedi, “yap-ma canım,” der gibi bir tonlamayla, “Afroditimu, haydi! Vakit geldi!”

Afroditi ses etmeyince, bir adım daha yaklaştı. Elini omzuna koydu. Ama kadın, şeytan yoklamış gibi ürperdi, binicisini sırtından fırlatan yaban atı gibi, attı elini Spiro’nun.

Adam, denizanası vurmuş gibi kaçındı. Ne yapacağını bilmez gibi duraladı. Sonra, “Parakalo,” dedi, “Parakalo, Afroditimu. Herkes bizi bekliyor.”